

Publicerad 2016-01-14 17:44 av Elisabeth Nilsson

JAG VILL INTE LEVA. JAG VILL LEVA.

Hon står vid köksfönstret och tittar ut mot parkeringen. Ännu syns hans bil inte till. Hon hinner göra vad hon tänkt innan han kommer hem.

Hon tar en klunk ur sitt vinglas. Från den vinflaska hon gömt i garderoben. Som han inte hittat. Men barnen sett. Till och med en smygsupande hemmafru har hon blivit. Hon som aldrig tidigare druckit.

Hennes händer darrar okontrollerat vid tanken på natten innan. Då hans hårda händer slängde henne på golvet. Hur han medvetet bröt hennes högra handled. Hur han kastade sina hånfulla ord över henne. Hur dålig och misslyckad hon var.

En enkel hemmafru, som försökte skriva. Hon skulle ju ägna sig åt honom och hushållet. Att hon faktiskt fick sina alster publicerade, tog han ingen notis om.

Hon visste att barnen låg som tysta möss i sina rum. Grät ljudlöst när de hörde slagen falla. Hennes skrik. Hans hotfulla malande röst.

Grannarna hörde. Såg hennes ständiga blåmärken. Frågade aldrig något. Kanske av respekt för honom. I vart fall inte av medkänsla med henne och barnen.

Hos doktorn idag, skyddade hon honom. Sade att hon bröt handleden när hon ramlade i badrummet. Hon vågade inte säga sanningen. Och doktorn svalde lögnen, trots att han såg hennes blåmärken i ansiktet. Det var väl enklast så.

Nu har han slutat att ge henne matpengar. Hon får tigga sig till varje krona. Barnen får gå i trasiga kläder och skämmas. Blir mobbade i skolan.

Idag har hon fattat beslutet. Hon vill inte leva längre. Orkar inte vara värdelös hustru, dålig mamma och slagpåse. Dessutom sjuk i cancer. Att aldrig få kärlek och omtanke, som fanns en gång. Eller kanske fanns den aldrig på riktigt.

Hon öppnar badrumsskåpet. Tömmer burken med sömntabletter i handen. Läger dem i byxfickan. Tar sin kappa och går ut.

Hon går längs den blommande banvallen. Läger sig på blomsterbädden av lupiner och prästkragar. Åtminstone en vacker plats att dö på, tänker hon.

Hon sväljer piller efter piller. Medan hon ser barnens förebrående ansikten framför sig. Sluter ögonen för den konstgjorda friden, som börjar verka. Tänker oredigt.

Jag vill inte leva. Jag vill leva. Hjälp mig!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth Nilsson med Poeter.se id #33406 innehar upphovsrätten